

Vraždy

na mexický svátek

Detektivka

Lee Harrisová

motto

Případ bývalé jeptišky

motto

VYŠLO

Případy s bývalou jeptíškou Christine Bennettovou

Vražda na apríla

Vražda na Den díkůvzdání

Vražda na Den matek

Vražda na Den práce

Vražda na Den otců

Vražda na Den smíření

Vražda na Den sv. Patrika

Vražda na den svatého Valentýna

Vražda na křtinách

Vražda na silvestra

Vražda na Velký pátek

Vražda o narozeninách

Vražda o stříbrné svatbě

Vražda o Vánocích

Vražda o Velikonocích

Vražda při bar micva

Případy Jane Bauerové

Vražda v Alphabet City

Lee Harrisová

Vraždy

na mexický svátek

Praha 2014

Přeložil Lubomír Veselý

Copyright © 2006 by Lee Harris
Translation © Lubomír Veselý, 2014

ISBN 978-80-267-0208-5

*Tato kniha je věnována Joe Bladesovi.
Důvodů by se našlo přinejmenším dvacet.*

Jaká je cena tisíce koní ve srovnání se synem,
pokud je naším jediným?

Jezdci k moři
JOHN MILLINGTON SYNGE

Koho bozi milují, umírá mlád.

Dvě Bakchidy
PLAUTUS

PODĚKOVÁNÍ

Děkuju Jamesi L. V. Wegmanovi za jeho pomoc s touto a se všemi ostatními knihami. Bez něho bych nikdy nedokázala dosáhnout takové úrovně přesnosti a realistického pohledu na věc; a Carol Hovasseové za to, že mi ukázala části Tucsonu, o nichž jsem neměla ani tušení, že existují.

Také bych ráda poděkovala všem těm úžasným ženám, které ve mně probudily lásku k Arizoně ještě silnější, než jsou nezapomenutelné pocity, které v nás evokuje krása tamější přírody: Carol Hovasseové, Jane Candii Colemanové, Carol Walshové, Laurie Colenové, Joan McGarryové, Barb Bartleyové, Carolyn Emeryové, Bobbe Idaspeové, Barb Witwerové, Regině Wegmanové, Pam Helmandollarové, Bennie McGarryové, Marilyn Merryweatherové a Carol Zehrenové.

A speciální díky patří Blake Koolickovi, mému fanouškovi číslo jedna.

1

V roce, kdy jsem byla vyvázána ze slibu v klášteře svatého Štěpána, jsem se naučila očekávat téměř cokoli, když u nás zazvonil telefon. Dostávala jsem obvykle dobré zprávy, a samozřejmě i ty špatné, což je součástí života každého z nás, a navíc jsem čas od času obdržela i vzka-zy zcela výjimečné a děsivé. Loni mi zavolal neznámý hlas a řekl, že se stane vražda. Krátce poté jsem uslyšela výstřel.

Takže pokud zvedám telefon neochotně nebo váhavě, není těžké porozumět proč. Nicméně toho deštivého dubnového dne jsem přemýšlela o jiných věcech, když jsem šla vstříc vyzvánějícímu telefonu a zvedla sluchátko. „Haló?“

„Chris, tady Josepha. Doufám, že je všechno v pořádku.“

Sestra Josepha je matkou představenou v klášteře, kde jsem strávila patnáct let života, většinu z nich jako fran-tiškánská jeptiška. Ale především je mou nejbližší přítelkyní a kdykoli uslyším její hlas, mám hned lepší náladu.

„Josepho, ani nevíš, jakou mám radost, že tě slyším. Daří se nám skvěle, teď jenom všichni doufáme, že přestane pršet dřív, než se všichni utopíme v bahně.“

„Tady panují stejné obavy. Pohybovat se mimo chodník můžeš jenom na vlastní nebezpečí. Mám ale mnohem teplejší a sušší téma, o kterém bych si s tebou chtěla promluvit.“

„Poslouchám tě.“

„Příští měsíc se ve Phoenixu v Arizoně koná konference a já jsem byla požádána, jestli bych se jí nezúčast-

nila. Kromě toho, že jsem v těch končinách ještě nikdy nebyla, mě láká i téma konference, které je velice důležité pro Svatého Štěpána. Mimo jiné budeme diskutovat o problému, který trápí všechny – přichází stále méně novickek, takže průměrný věk jeptišek v amerických klášterech se povážlivě zvyšuje.“

„To není zrovna téma, nad nímž se ráda zamyslím.“

„To je sice pravda, ale právě o něm jsem nucena přemýšlet čím dál častěji. Do Phoenixu poletím první sobotu v květnu. Konference začíná v pondělí a potrvá do poloviny týdne. Pak bych chtěla asi den dva věnovat prohlídce Tucsonu. Je tam nádherná stará misie, kterou jsem vždycky toužila navštívit.“

„To vypadá na úžasný výlet, Josepho,“ řekla jsem a pomyslela si, že si ho určitě zaslouží.

„Opravdu se tam těším, obzvlášť na Tucson. Dostala jsem povolení pronajmout si na část pobytu auto, takže dostat se do Tucsonu nebude problém. Ale proč ti vlastně volám? Napadlo mě, jestli bys mě nechtěla doprovázet.“

Rozhostilo se ticho a já jsem si uvědomila, že se ode mě očekává odpověď. Byla jsem ale tak překvapená, že jsem nenacházela slova. „Mám cestovat s tebou?“ vysoukala jsem ze sebe nakonec.

„Bylo by fajn, kdybych tam měla společnost, a nenapadá mě nikdo jiný, s kým bych tenhle výlet prožila raději.“

„Josepho... to je báječné pozvání. Moc ráda bych ho přijala. Ale nemůžu ti odpovědět hned. Určitě to chápeš.“

„Samozřejmě, že to chápu. Musíš myslet na Eddieho a také na Jacka. Jenom jsem ti o tom chtěla říct, abych zjistila, jestli bys o to vůbec měla zájem. Pokoje v hotelu zaplatí diecéze, takže výsledná cena bude ještě zajímavější. A půjčení auta také. Mám opravdu radost, že

jsi tak nadšená. Promysli to a zavolej mi, až to probereš s rodinou.“

„Promluvíme si o tom hned dneska večer. Ještě jednou moc děkuju.“

„A na žádné nezajímavé přednášky tě tahat nebudu. Budeš tam mít absolutní volnost. Předpokládám, že by sis to tam mohla užít.“

„To si piš.“

„Tak už se těším, až mi zavoláš.“

Zavěsila jsem a posadila se. Jediné, co mi vířilo hlavou, bylo slovo SENZACE! Arizona, jihozápad, Phoenix, Tucson, stará misie. Jaké fantastické štěstí se na mě usmálo, navíc umocněné tím, že ho budu sdílet s osobou, která byla stejně jako já dychtivá všechno vidět a nic nevynechat. Začala jsem listovat kalendářem a pokoušela se vymyslet, jak zajistit péči o Eddieho a současně co nejméně narušit Jackův pracovní rozvrh. Nyní byl poručíkem newyorského policejního oddělení a často musel pracovat i o víkendech. Je to sice mnohem lepší než noční služby, které musel držet, když tam byl přidělen poprvé, ale naši rodinu to i tak velmi limitovalo.

Odešla jsem nahoru ke skříni, kde jsme skladovali mapy. V jednom z atlasů Spojených států jsem otevřela dvojstránku s Arizonou. Kromě Phoenixu a Tucsonu tam byl také Grand Canyon, místo, o kterém jsem vždycky snila, že ho navštívím, ale Josephin časový plán vypadal velice nabitý.

Když přišel Eddie domů ze školy, počkala jsem ještě půlhodinku a pak jsem zavolala Mel, své sousedce přes ulici. Už dva roky učí v Oakwoodu na škole, které místní říkají „malá“, a často přichází domů později než děti.

„Chris, jak se máš? Mám tolik práce s třídním projektem, že zanedbávám své přátele.“

„Mám se fajn. Všichni se máme fajn. Asi jsem tě zaskočila. Můžu zavolat později, abychom si promluvily.“

„Ne, vůbec ne. Co kdybys vzala Eddieho a přišli jste k nám? Noah je tady a Sari je kdoví kde. Musím se podívat do kalendáře a zjistit, co dělá.“

Zasmála jsem se. „Vypadá to, že by se ti hodila osobní sekretářka.“

„To máš pravdu. Akorát že bych ji neměla z čeho zaplatit. Á, tady to je, kroužek pečení. Někdo ji přiveze domů, takže mám volno. Čekám vás tady.“

„Už jdeme.“

Mel byla první člověk, kterého jsem potkala poté, co jsem se přistěhovala do domu po tetě Meg, když jsem odešla z kláštera. Něco mezi námi zapadlo na správné místo a staly se z nás přítelkyně. V té době už měla dvě malé děti, zatímco já byla stále svobodná a teprve jsem si osahávala civilní svět kolem sebe, který jsem v určitých směrech téměř neznala. Když jsme se Jackem vzali, měly jsme s Mel štěstí, že si i naši manželé padli do noty a stali se z nich také přátelé. Mel mi pomáhala najít cestu, jak se zařadit do života v Oakwoodu, což rozhodně není nic jednoduchého pro ženu, která se po celý dospělý život řídila pravidly kláštera.

Eddie byl jako vždycky šťastný, že půjdeme na návštěvu k Mel a jejím dětem; nezáleželo mu na tom, které z nich bude doma. Kromě toho, že se uvidí s kamarády, dobře věděl, že v Grossově domě se vždycky najde něco dobrého na zub; jeho nikdo nemusel pobízet dvakrát. Pádil přede mnou dolů ulicí a u dveří netrpělivě čekal, protože já jsem si dávala s chůzí na čas a kochala se krásou rozkvetlých keřů a jarních květin.

„Tak jen pojdte dál,“ zvolala Mel, když uviděla Eddieho přešlapujícího na prahu. „Chris, vyzkoušela jsem tu jasmínovou rýži od Prince a je to fantastická příloha k orestovaným kuřecím nudličkám, jak jsme se o tom bavily.“

„Taky jsem ty nudličky zkusila. Měla jsi pravdu. Snad-

né, rychlé a Jackovi to moc chutnalo. Možná půjdu i do té jasmínové rýže.“

„Tak co je nového? Děláš něco pro Arnolda?“

Arnold Gold je můj přítel, advokát z New Yorku. Občas mi přihraje nějakou úpravu textů na počítači, když mám čas a kolektiv jeho zaměstnanců – který není příliš početný – má práce nad hlavu. „Právě něco dodělávám a musím to ještě jednou projít,“ odpověděla jsem. „Je tam spousta právnických výrazů a formulací, které jsem v životě neslyšela, takže mi věty někdy vůbec nedávají smysl.“ Obrátila jsem se na Eddieho. „Eddie, co děláš?“

„Prohlížím si časopis.“

„Můžeš si ho přečíst, jestli chceš,“ řekla Mel. „Noah je nahoře, jestli se za ním chceš podívat. Má nějaký nový software.“

„Hry?“

„Jo, určitě to budou hry.“ Mel se obrátila ke mně. „Řekni mi, na co jiného ty počítače vlastně jsou? Neustále se snažíme přivést děti k tomu, aby se naučily nějaké zajímavé věci, ale všechno, co chtějí většinou dělat, je hrát hry.“

„Však ony se učí,“ ujistila jsem ji. „Takový je holt dneska svět.“

„Eddie, vezmi si nahoru nějaké sušenky. A tady ti dám ještě pár ubrousků.“

Za své úsilí byla odměněna jedním z nejlíbeznějších úsměvů, jakých je Eddie schopen. Když se škrábal do schodů, přičemž úzkostlivě držel sušenky a ubrousky, uslyšela jsem pískat čajovou konvici. Během rozhovoru si budeme pochutnávat na čaji.

Když jsme se o pár minut později posadily, vylíčila jsem Mel obsah Josephina telefonátu.

„To je úžasné, Chris. Jihozápad si určitě hned zamiluješ. Jako my. Hal dokonce zvažoval, že bychom si tam na stará kolena mohli pořídit svůj druhý domov, samozřej-

mě pokud si budeme moct dovolit poslat děti na univerzitu a ušetřit ještě něco stranou. Kam pojedete?“

Seznámila jsem ji s Josephinými přáními a programem cesty. „Na Velký kaňon nám asi čas nezbude, ale určitě si projedu zajímavá místa v okolí Phoenixu, zatímco Josepha bude sedět na seminářích. Pak máme v plánu vyrazit do Tucsonu – na mapě se to zdá jenom kousek – a navštívit jednu starou misi, kterou chtěla Josepha už dávno vidět.“

„Pravděpodobně San Xavier. Je opravdu nádherná. Uvidíte ji v dálce po pravé ruce, až pojedete na jih po I-19. Je dokonale bílá a nápadně se klene nad okolní krajinou. Svatyně je překrásná a uvnitř budovy je muzeum. V neděli ráno tam můžeš jít i na mši.“

„Nevím, jestli tam budeme tak dlouho. Tak jako tak, ještě jsem o tom vlastně ani nemluvila s Jackem.“

„Určitě mu to nebude vadit,“ vyjádřila své přesvědčení Mel, jako by Jack byl její bratr. „Je to správný chlap.“

To byla pravda. „A jak je to tam s jídlem?“ zeptala jsem se. Jak o mně Jack oprávněně tvrdí, v tomto směru jsem spíš konzervativní a nerada experimentuju, ačkoli v posledních letech jsem na sobě zapracovala.

„To si pochutnáš. Je tam hodně mexické kuchyně. Jestli máš ráda guacamole, smažené fazole a enchiladas –“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš. No, doufám, že to vyjde.“

„Samozřejmě, že to vyjde,“ prohlásila má optimisticky naladěná přítelkyně. „Večer si promluvíme s Halem a sepíšeme seznam míst, která se nám líbila. Garantuju ti, že až je uvidíš, sedneš si z té nádhery na zadek. Kdy že jsi říkala, že odjíždíte?“

„V květnu.“

„Tou dobou tam bude pěkné horko, ale kdo by si s tím lámal hlavu? Všude mají klimatizaci a u každého hotelu je bazén.“

„To zní báječně,“ vydechla jsem zasněně.

„To je. Však uvidíš.“

Povídaly jsme si asi hodinu, Mel se zmínila o svých studijních plánech, které má zatím jenom v hlavě a ráda by je uskutečnila. Je to velice podnikavá a zapálená učitelka a jednu chvíli uvažovala i o tom, že by se chtěla pokusit získat magisterský titul. Když jsem konečně přivedla dolů Eddieho, Mel nám přidala na cestu do sáčku pár sušenek, údajně prý pro Jacka, ale mně bylo jasné, že je budu muset zachránit, jinak žádná nezůstane, než přijde domů z práce.

Eddie musel ještě udělat nějaké domácí úkoly, čtení a odpovědi na otázky, takže se podsadil v kuchyni ke stolu a já zatím připravovala večeři. Brzo přišel domů i Jack, tentokrát pro změnu na čas. Byl zařazený na funkci „vedoucí správní poručík zodpovědný za plánování/koordinaci speciálních projektů“ na okrsku Midtown South, MTS – což mohlo v praxi například znamenat demonstraci podporující zastavení války, koncert rockové megahvězdy a cokoli mezi tím. Ačkoli okrsek se rozkládá na ploše pouhých 0,77 čtvereční míle, leží zde frekventované nádraží Grand Central Station, oblast s vysokou koncentrací obchodů s klenoty, Empire State Building a bezpočet dalších známých objektů, kde může snadno dojít k problémům. MTS je považován za nejrušnější policejní budovu na světě, a ze mě se postupem času stala odbornice na to, jak uchovat jídlo teplé, zatímco jsem čekala na návrat manžela.

„Tak jak se má moje rodina?“ zeptal se, když objal nejdřív mě a pak Eddieho.

„Dělám domácí úlohu,“ řekl Eddie. „Taky jsme byli u Mel a dostal jsem tam sušenky.“

„Dostali jsme sušenky, mladý pane,“ opravila jsem ho.

„Vsadím se, že mi Mel vzkazuje, že jsou všechny pro mě,“ utahoval si z něho Jack.

Usmála jsem se. „Vlastně máš pravdu. A dokonce se nám podařilo několik jich pro tebe zachránit.“

„Já jsem ti je zachránil,“ chlubil se Eddie. „Protože vím, že je máš rád.“

„Hodný kluk. Tak co je nového?“ Šel k ledničce a nalil si trochu džusu, pak otevřel šuplík se sušenkami a vzal si hrst preclíků.

„Nějakou novinku opravdu mám,“ nadhodila jsem tajemně, když jsem položila na stůl meloun a vypnula plotýnku pod večeří.

„Nepovídej,“ řekl Jack a podíval se na mě.

„Ne, ne, nic takového,“ řekla jsem, protože jsem věděla, že mě podezřívá, že jsem se znovu zapojila do vyšetřování nějaké vraždy. Vypadá to, jako by mi padaly rovnou do klína, ať se nalézám kdekoli.

„Tý jo.“

Nalila jsem Eddiemu mléko a posadila se ke stolu. A pak jsem mu pověděla o Josephině pozvání.

„Jdi do toho,“ řekl okamžitě, aniž by zaváhal být jen vteřinku. „Mamka nám určitě ráda pomůže a postará se o domácnost, když budeš pryč.“

„To byla jedna z věcí, nad kterými jsem přemýšlela.“

„Dnes večer jí zavolám. Co říkáš, Eddie, nechtěl bys, aby u nás pár dnů bydlela babička?“

„Kam maminka jede?“

Vysvětlila jsem mu to. Zná všechny jeptišky ze Svatého Štěpána; jezdíme tam často na návštěvy od té doby, co se narodil.

„Tak jo. Babička taky dobře vaří.“

Nevěděla jsem, jestli tím *taky* myslel mě, Jacka nebo Mel, a raději jsem se neptala. „A vsadím se, že ti ráda pomůže s úlohami.“

„Já pomáhat nepotřebuju. Ale mohla by mi večer před spaním číst.“

Znělo to tak, jako by má cesta byla prakticky hoto-

vá věc. Když Eddie odešel spát, zavolal Jack rodičům. Jeho matka se z té noviny upřímně radovala. Na datum nezáleželo: udělá si čas kdykoli. Vzala jsem si od Jacka sluchátko a chvíli jsme si povídaly. Nakonec mě téměř přesvědčila, že laskavost jsem jí vlastně prokazovala já, místo abych byla dlužná.

Když jsme zavěsily, sedli jsme si s Jackem ke kávě a zachráněným sušenkám a rozebírali výlet, který mě čekal. Jack ke mně dva kousky téměř pokradmu posunul, jako by nás Eddie mohl odněkud potají špehovat.

Pak jsme se vrátili každý ke svému čtení, které jsme tu a tam přerušili nějakou poznámkou. Zazvonil telefon a Jack vstal, aby ho zvedl. Poslouchala jsem a doufala, že se na policejní služebně nestalo nic vážného, co by si vyžádalo jeho cestu zpátky na Manhattan. Naštěstí to bylo jenom jakési doplňující hlášení a brzy se ke mně vrátil do kuchyně a řekl mi, kdo volal. Během posledního roku se pro mě stala většina jmen z okrsku důvěrně známá, měla jsem dokonce pocit, jako bych některé muže znala i osobně, ačkoli jsem se setkala jenom s velice málo policisty, kteří spadali pod jeho velení.

Když se znovu zabral do čtení, najednou se mi cosi mlhavě vynořilo z paměti. Arizona. Hory. Někdo, koho jsem kdysi znala.

„Vypadáš, jako bys byla myšlenkami na hony vzdálená odtud,“ poznamenal Jack, když jsem nepřítomně zírala do prázdna.

„Také jsem. Zhruba v době před dvaceti lety. Někdo, koho jsem dříve znala, odjel do Arizony. Byl to kluk, s nímž jsem chodila na střední školu předtím, než jsem odešla do kláštera.“

„Má to nějaký význam?“

„To ještě nevím. Dokonce si ani nemůžu vzpomenout, jak se jmenoval.“

„Jedná se o něco zlověstného? Mám si zkontrolovat zbraň?“

Usmála jsem se na něho. „Ještě ne. Asi se půjdu podívat nahoru na ročenky ze střední školy. Možná se mi rozsvítí v hlavě.“

Jak to tak někdy bývá, nerozsvítilo se mi. Obracela jsem stránky, dívala se na fotografie, četla jména, na která jsem si dlouhá desetiletí vůbec nevzpomněla. Věkem jsem se teď blížila víc čtyřicítce než třicítce, a ačkoli mnoho jmen a fotografií jsem poznávala, pouze jediná pro mě znamenala něco víc – má kamarádka Madeleine. Mluvily jsme spolu asi před šesti měsíci, ale nebyly jsme sto se domluvit, že se někde sejdem. Byla to má nejlepší kamarádka předtím, než jsem odešla ze střední školy do kláštera. Nedlouho před mou svatbou s Jackem mě Maddie pozvala na křtiny svého prvního dítěte. Slavnost se konala v krásném starém kostele v centrální části státu New York, ve Studsburgu, což je městečko, které už neexistovalo. Před třiceti lety byla malá osada vystěhována a inženýři z armádních sborů zaplavili celou oblast vodou; takto vzniklé jezero sloužilo jako přírodní vodojem. Hlavním důvodem bylo zamezit povodním, které devastovaly zemědělskou půdu kolem Studsburgu. V době, kdy mi Meddie zavolala, způsobila dlouhotrvající sucha, že voda v jezeře vyschla, čímž se začaly odhalovat základy původních domů a také se objevil neuvěřitelně zachovalý katolický kostel, v němž se křtiny konaly; samozřejmě se tam předtím muselo důkladně uklidit.

Sáhla jsem po telefonu na psacím stole a vyťukala Madiino číslo. Měla velikou radost, když uslyšela můj hlas, a několik minut jsme si povídaly o tom, co je nového v našich rodinách. Nakonec jsem se dostala k tomu, abych jí řekla o svém blížícím se výletu do Arizony.

„Maddie,“ řekla jsem, „v Arizoně se před mnoha lety

něco stalo. Mělo to souvislost s naším spolužákem ze střední školy, ale nemůžu si vzpomenout na jeho jméno. Připomíná ti to něco?“

„Samozřejmě. Byl to Heinz Gruner.“

„Jo! No jasně. Už si vzpomínám. Počkej vteřinku.“ Obrátila jsem v ročence několik stránek a našla jeho fotografii, zasmušilý kulatý obličej mladého chlapce, který vypadal, jako by se ještě nenaučil umívat. „Tady je. Jak se smutně tváří.“

„To je on. Byl to hezký kluk, ale velice uzavřený, introvert. Řekla bych, že neměl moc přátel.“

„Jaký je ten příběh? Jakou to má spojitost s Arizonou?“

„Velmi smutnou, Chris. Jednou v létě tam vyrazil na cesty, když byl ještě na fakultě, chodil po horách. A zmizel. O několik dní později našli jeho tělo nějaký turisté. Vypadalo to, jako by spadl z nějaké úzké turistické stezky. Pravděpodobně zemřel okamžitě na následky pádu nebo krátce poté.“

„Vzpomínám si. Psali o tom v novinách. Teta Meg mi poslala výstřižky. Žádné podezření na násilný trestný čin nebylo, že ne?“

„Vůbec nic. Vystala jenom otázka, jestli uklouzl a spadl, nebo jestli –“ Odmlčela se a já tušila, na co myslí.

„Jestli spáchal sebevraždu?“

„Ano. Je strašné si představit devatenáctiletého nebo dvacetiletého kluka, že udělá něco takového. Vydat se na tak dlouhou cestu sám, najít si opuštěnou stezku. Dokonce i teď je pro mě těžké to jenom vyslovit.“

„Proč by to dělal?“ nadhodila jsem.

„Jen si na něj vzpomeň, Chris. Chytrý, tichý, téměř bez přátel. Vsadila bych se, že nikdy nebyl na rande, nikdy nedostal pozvání na večírek. Všechny volný čas trávil v knihovně nebo doma s rodiči. Jeho otec byl velice přísný. Jednou jsem ho potkala, myslím, že to bylo na

oslavě po maturitě. Paní Grunerová tam byla také, taková šedá domácí myška. Možná jsem nespravedlivá, ale přísahám, že cupitala dva kroky za ním.“

„Pamatuju si na ni,“ řekla jsem. „Několikrát jsme se potkaly na školních akcích, myslím. Byla velice milá.“

„Ano, pomáhala na koncertech a představeních.“

Já jsem s Maddie a s našimi vrstevníky nematurovala, protože jsem odešla do Svatého Štěpána, když jsem měla za sebou asi polovinu studia. Od té doby jsem navštěvovala střední školu, která sousedila s klášteřem. „Na jakou fakultu se dostal?“ zajímalo mě.

„Nepamatuju si, byla to nějaká malá, ale špičková škola v Ohiu nebo Indianě, prostě v jednom z těchto dvou států. Po maturitě už jsem ho nikdy neviděla. Vlastně ne, chyba – jednou jsem ho viděla. Měla jsem rande, myslím, a zastavili jsme se v Blackie Diner po kině na zmrzlinu. Jak sladce a nevinně to zní, vid?“ Zasmála se.

Protože jsem v životě rande neměla, dokud jsem ve třiceti neodešla z kláštera, sotva jsem mohla zasvěceně posoudit sladkost a nevinnost takové schůzky. „A viděla jsi ho?“

„Seděl tam v boxu s dívkou, kterou jsem nikdy neviděla, a pochutnávali si na obrovských zmrzlinových pohárech. Zvláštní, že si pamatuju zrovna tohle. Když jsme pak s přítelem odcházeli z bistra pryč, míjeli jsme jejich stůl a on mě pozdravil. Trvalo mu několik vteřin, než mě zařadil do správné škatulky, ale usmál se na mě. To bylo naposled, co jsem ho viděla. Příští léto pravděpodobně zemřel.“

Pocítila jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Mluvily jsme o skutečném člověku, kterého jsme znaly, o někom, kdo zaujímal určité místo v našich životech. „Nepředpokládám, že by sis pamatovala, kde v Arizoně zemřel.“

„Ach bože, tak to opravdu ne. Ale Velký kaňon to ne-

byl. To bych si pamatovala. Byla to nějaká hora. Něco mi říká Tucson.“

„Mně také. Jeho rodiče ještě žijí?“

„Nejsem si jistá. Myslím, že jsem před časem četla úmrtní ohlášení o jeho otci. Heinzovi rodiče nebyli mladí. Narodil se jim, když se oba blížili střednímu věku. Přišli sem po válce z Německa nebo z Rakouska a mluvili s přízvukem, ale jejich angličtina byla jinak excelentní. Heinz se už narodil tady.“

„Takže jeho matka možná bude ještě naživu,“ poznamenala jsem.

„Možná ano. Počkej moment, podívám se do telefonního seznamu.“ Položila sluchátko a já jsem seděla a čekala. Maddie stále žila ve městě, kde jsme vyrůstaly, několik mil od domu, kde jsem byla vychovaná. Její zmínka o kavárně Blackie Diner ve mně vyvolala množství vzpomínek, vesměs příjemných. Téměř jsem cítila na jazyku chuť jejich široko daleko vyhlášeného karamelu, kterého jsme jako děti spořádaly tuny.

„V seznamu žádní Grunerovi nejsou,“ uslyšela jsem Maddiin hlas. „A jsou tam čísla z několika měst kolem. Takže paní Grunerová se buď odstěhovala, nebo zemřela nebo –“

„Nebo se znovu vdala.“

„Proč se o to tak zajímáš, Chris?“

Řekla jsem jí o svém blížícím se výletu do Arizony, a jak se mi díky němu vybavily některé vzpomínky. „Každopádně se pokusím paní Grunerovou vyhledat a promluvit si s ní, než vyrazím. Nevzpomněla jsem si na Heinze od té doby, co jsem četla o jeho smrti. Určitě bude ráda, když si bude moct popovídat s někým, kdo považoval jejího syna za příjemného člověka.“

„Jako bys popisovala starostlivou matku.“

„Vždyť také jsem. Měly bychom se sejít, Maddie, až si obě najdeme volný den nebo aspoň pár hodin.“

„Po Velikonocích,“ navrhla. „To už by mohlo být klidněji. Pozdravuj ode mě Jacka.“

„Vyřídím.“ Také jsem poslala pozdravy její rodině včetně rodičů. Pak jsem zavěsila a přemýšlela o chlapci, který zemřel tak daleko od domova. A příliš brzy.

2

Se svým zájmem o Heinze Grunera jsem se Jackovi nevěřila. Protože bylo nepravděpodobné, že jeho matku najdu, a ještě nepravděpodobnější, že se dovím něco zajímavého o jeho předčasném úmrtí, nemělo význam o tom diskutovat. Kromě Maddie jsem ze střední školy téměř nikoho jiného neznala. Mé krátké působení tam nebylo šťastné. Maminka vážně onemocněla a zemřela, když mi bylo patnáct, tatínek podlehl infarktu ještě o několik let dříve. Odešla jsem bydlet k tetě Meg a strýčkovi Willymu, ale ani jejich domu se nemoci nevyhýbaly, jmenovitě se jednalo o mého bratrance Gaba. To, že ze mě vyrostl plnohodnotný člověk, je zásluhou obrovského úsilí jeptišek ve Svatém Štěpánu, kterým výrazně pomáhala právě teta se strýčkem. Přes všechny problémy, které je životem provázely, pro mě i nadále zůstali nenahraditelnou oporou.

Následujícího dne ráno jsem zavolala Josephě a oznámila jí, že její pozvání s radostí přijímám a že jsem zorganizovala vše potřebné, aby má rodina nestrádala. Slíbila, že mi dá co nejdřív vědět datum odjezdu, v jakém hotelu ve Phoenixu budeme bydlet a další důležité detaily. Vyhrabala jsem ve skříni plavky z loňska a zkonstatovala jsem, že jsou stále ve vyhovujícím stavu, a letní oblečení jako by čekalo, až ho sbalím do kufru.

Zatímco jsem listovala v *Timesech*, zazvonil telefon. Byla to Maddie.

„Dneska ráno jsem obvolala pár lidí,“ oznamovala mi. „Věř nebo nevěř, ale podařilo se mi najít paní Grunerovou.“

„Maddie, to je fantastické. Myslím, že pokud zase budu vyšetřovat nějakou vraždu, využiju tvých schopností. Kde bydlí?“

„V jednom pečovatelském zařízení nedaleko odtud. Je to domov s pečovatelskou službou: jedno z těch míst, kde v jednom objektu společně žijí starší lidé, kteří nevyžadují téměř žádnou pomoc a dokážou se o sebe sami postarat, a ti, kteří se bez asistence neobejdou. Paní Grunerová prodělala před několika lety mrtvici a od té doby je tam. Tady máš telefonní číslo do toho domova.“

Popadla jsem obálku a zapsala si ho. „Možná tam dneska odpoledne zajedu. O Eddieho je po škole postaráno a přípravy na vyučování mám hotové.“

„Koukám, že se s tím nepářeš, Chris,“ řekla mi Maddie se smíchem. „Určitě si myslíš, že ze smrti toho ubohého chlapce se vyklube další nevyřešená vražda, vid’?“

„Vůbec ne. Jenom bych chtěla jedné osamělé matce dělat aspoň hodinku společnost a poslechnout si cokoli, o čem si bude chtít povídat.“

„Dej mi vědět, jak jsi dopadla.“

Slíbila jsem jí to.

Zavolala jsem do domova a bylo mi řečeno, že paní Grunerová návštěvy přijímat může a dnešní odpoledne je k tomu ideální doba. Nepotřebovala jsem žádné výslovné pozvání. Vyrazila jsem.

Domov Hillside Village sídlil na nádherném rozlehlém pozemku, který se za několik týdnů zazelená. Nebyla to vlastně „vesnice“ v pravém slova smyslu, ale celý komplex tvořilo několik domů, z nichž většina byly malé jednopodlažní budovy. Tam bydleli nezávislí obyvatel-

lé domova, jak jsem se později dověděla. Veliká centrální budova ubytovávala lidi, kteří potřebovali asistenci a opatrovnickou péči. Na trávnicích před ní byl rozmístěn zahradní nábytek, ale prozatím bylo příliš chladno, aby se dalo sedět venku. Zaparkovala jsem po straně na místě vyhrazeném pro návštěvy, našla jsem hlavní vchod a zamířila dovnitř k recepci. Ve vestibulu bylo teplo a lidé se tu buď procházeli, nebo je jiní vozili kolem na invalidních vozících.

„Jsem Chris Bennettová,“ představila jsem se mladé ženě za přepážkou. „Před chvílí jsem sem volala. Ráda bych navštívila paní Grunerovou.“

„Ano, mluvila jste se mnou. Řeknu jí, že k ní jdete.“ Zkusila její číslo, ale nikdo neodpovídal. „Možná spí nebo je na nějaké aktivitě. Někoho seženu, aby vám ukázal cestu.“

Trvalo to několik minut, pak se objevil mladý muž, na jmenovce měl napsáno ERNIE, a doprovodil mě k výtahu a nahoru do druhého patra.

„Jste příbuzná?“ zeptal se.

„Jsem Christine Bennettová, dávná přítelkyně jejího syna.“

„Jejího syna. Jo. Někdy o něm mluví. Zemřel, vidíte?“

„Před mnoha lety. Chodili jsme spolu na střední školu.“

„Určitě bude moc ráda, až vás uvidí. Mnoho návštěv za ní nechodí.“

Výtah se zastavil a vykročili jsme po chodbě. Ernie nasadil svižné tempo a přestože ani já nechodím pomalu, musela jsem si pospíšet, abych mu stačila. Náhle se zastavil před jedněmi zavřenými dveřmi. Když jsme téměř pelášili chodbou, všimla jsem si, že většina dveří byla otevřená.

Zaklepal a zavolal: „Paní Grunerová, máte návštěvu. Můžeme jít dál?“ Když jsme uslyšeli odpověď, otevřel dveře. „Dobrý den, paní Grunerová. Tohle je Christine Bennettová. Přišla za vámi.“

Žena, sedící na židli u okna, si nás změřila zkoumavým pohledem. „Znám vás,“ řekla po chvíli, její angličtina měla stále silný přízvuk. „Tvář je mi povědomá, ale na jméno si nevzpomenu.“

„Chris Bennetová. Chodila jsem na střední školu s Heinzem.“

„Ach ano, samozřejmě. Vy jste znala mého syna.“

„No,“ přerušil nás Ernie, „vidím, že vás můžu nechat o samotě.“ Zavřel za sebou dveře.

Posadila jsem se na spodní okraj postele, která byla zakrytá přehozem. „My dvě jsme se také několikrát setkaly, když jsme vypomáhaly na školních akcích,“ připomněla jsem jí. „A Heinze jsem znala. Chodila jsem asi dva roky na stejnou střední školu.“

„Ano, teď si vzpomínám. Povídaly jsme si, když jsme prostíraly stoly. Co vás sem po tak dlouhé době přivádí?“

„Včera jsem o Heinzovi přemýšlela a jedné staré kamarádce jsem se zeptala, kde žijí jeho rodiče. Jenom mě napadlo, že bych se tady mohla zastavit a pozdravit vás.“ Když jsem jí to vysvětlovala, postupně mi přicházelo na mysl, že jsem sem možná neměla chodit. Bylo ode mne neuvážené vypravit se sem, aniž bych si nejdřív ověřila, jestli paní Grunerová vůbec o mou společnost stojí. Život v osamění byl možná její osobní volbou.

„Vy jste přemýšlela o Heinzovi? V jakém smyslu?“

„Na jeho jméno jsme narazily při rozhovoru,“ odpověděla jsem. „Pamatuju si na něho velmi dobře. Můžu vám něco přinést, paní Grunerová? Čaj?“

„Čaj. Ano. Mám ráda čaj. Dáte si také?“

„Za chvíli jsem zpátky.“ Rozhlédla jsem se kolem v naději, že uvidím sestřičku nebo nějakou asistentku, která by mi poradila. Vrátila jsem se k výtahu, pokračovala chodbou dál, až jsem našla sesternu. Vysvětlila jsem, co potřebuju, a jedna ze sester slíbila, že nechá na pokoj

paní Grunerové donést dva šálky čaje. Poděkovala jsem jí a spěchala zpátky. „Za chvíli sem přinesou čaj.“

Žena se usmála a přikývla. Přemítala jsem, jestli o něco někdy požádala sama od sebe, nebo jenom přijímala, co jí bylo nabídnuto. Nebyla krásná, v jejím obličejí se klikatilo mnoho vrásek, které jistě nevznikly od smíchu. Měla hrubé rovné vlasy, černá barva ztrácela lesk a mínila se s vybledlými šedinami. Nenosila žádný make-up. Její pleť měla nezdravě nažloutlou barvu. Měla na sobě černou vlněnou sukni a pod černým svetrem šedou bavlněnou halenku.

„Mám ráda čaj,“ řekla znovu. „Vy máte ráda čaj?“

„Miluju ho. Obzvláště za sychravého šedého odpoledne.“

„Dneska jsem nikam nešla.“ Obrátila hlavu k oknu a podívala se ven. „Ano, je šedivé.“ Znovu pohlédla na mě. „Řekněte mi ještě jednou, jak se jmenujete.“

„Chris Bennettová. Dva roky jsem chodila s Heinzem do školy. Pak jsem se z toho kraje odstěhovala.“

„Vy víte, že je můj syn mrtvý.“

„Ano, slyšela jsem o tom. Teta mi poslala článek vystřižený z novin. Měla jsem vám nejdřív napsat dopis. Omlouvám se, že jsem to neudělala.“

„Je pochovaný vedle mého muže. Nebyla jsem na hřbitově už tolik let.“

„Můžete chodit?“

Ukázala na vycházkovou hůl s třemi bodci na konci. „Potřebuju sice trochu pomoci, ale chodit můžu. Než mě skolila mrtvice, chodila jsem na procházky každý den. Jak jste znala Heinze?“

„Chodili jsme spolu do prvních dvou ročníků. Měla jsem ho moc ráda.“

„Byl hodný syn a dobrý člověk. Když zemřel, jako by nás oba zabil.“

„Muselo to být strašné.“

„Strašné? Strašná je válka nebo lavina nebo epidemie. Když vám zemře syn, je to konec světa.“

„Ano,“ souhlasila jsem, téměř zahanbená jejím výstižným popisem. „Máte pravdu.“

„Byl naším jediným dítětem, synem, který měl předat naše dědictví budoucím generacím podle toho, jak si uspořádá život. Omlouvám se. Měla bych mluvit o něčem jiném. Nejsme přítelkyně, ale jenom známé. V němčině je rozdíl mezi přáteli a známými. Věděla jste to?“

„Já německy neumím. Ale tohle rozlišení se mi zdá užitečné.“

„Je to tak, jak říkám. V Německu jsem měla přátele, dobré přátele. Jeden nebo dva z nich nás sem jezdili navštěvovat. Manžel a já jsme jim návštěvu několikrát oplatili, ale sama se na takovou cestu vydat nemůžu. Takže tito přátelé jsou pro mě ztraceni. Měli jsme pár přátel i tady, ale většina z nich se přestěhovala jinam. Někteří zemřeli. Mluvím jako zahořklá stará ženská.“

„Mluvíte jako žena, která hodně přemýšlí o životě a o jeho následcích.“

„Následky, ano.“

Když se rozpovídala, ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupila dívka s podnosem. Položila ho na toaletní stůl, zeptala se, jestli ještě něco nepotřebujeme, a odešla.

Na bílém ubrousku stála keramická konvice s čajem, dva šálky s podšálky a miska se sladkým pečivem. Nalila jsem nám oběma. Paní Grunerová si vzala citron jako já a odmítla cukr. Vzala si dva koláčky a položila si je na klín. Čaj byl horký a krásně voněl. Byla jsem ráda, že jsem ho objednala.

„Dali jsme mu na ten výlet peníze,“ řekla paní Grunerová, čímž vlastně navázala na svou poslední myšlenku. „Miloval pěší turistiku. Na fakultě měl kamarády, s nimiž trávil víkendy chozením v přírodě. Letenku do

Arizony jsme mu zaplatili jako dárek k narozeninám, aby mohl vidět poušť, hory a všechna ta nádherná místa. Řekli nám, že spadl ze stezky. Utrpěl mnohočetná zranění.“

„Přesně tohle jsem slyšela.“

Postrkovala prstem koláček. „Manžel se na to místo jel podívat,“ pokračovala. „Prošel si stejnou trasu jako Heinz. Pak prohlásil, že Heinz byl příliš zkušený –“ Odmělčela se ve snaze najít to správné slovo.

„Zkušený turista,“ pomohla jsem jí.

„Ano, dobře věděl, kam šlápnout. Odtud by neměl spadnout dolů.“

„Nehody se stávají, paní Grunerová. Možná bylo příliš horko a zatočila se mu hlava. Mohla mu dojít voda a nohy ho přestaly poslouchat.“

„To všechno je možné.“ Položila šálek s podšálkem na malý stolek vedle sebe.

Sáhla jsem pro konvici a dolila jí, pak jsem totéž udělala i pro sebe.

„Děkuju. Ráda si odpoledne dopřávám šálek čaje, ale dnes jsem o něj zapoměla požádat. A víte, co vždycky udělám, když ho dopiju?“ V očích se jí zajiskřilo. „Sním citron.“ Usmála se. „Můj muž to nikdy nechápal. Ten si sladil všechno. Já mám naopak tu kyselou chuť citronu, limetky nebo grapefruitu moc ráda.“

„Já také,“ přiznala jsem. „Možná pocházíme ze stejné rodiny.“

Přikývla a znovu se usmála. „Je příjemné popovídat si s někým, kdo si nestěžuje na jídlo nebo na svou snachu.“

Zasmála jsem se. „To skutečně není příliš povzbuzující téma pro konverzaci.“

„Ale pořád lepší, než stále a stále přemýšlet nad tím, co se tehdy před dvaceti lety stalo. Kdybychom se tak mohli vrátit zpátky a udělat to znovu.“

„Co kdybychom si udělaly vyjížďku? Zvládnete to?“ zeptala jsem se znenadání ve snaze změnit téma hovoru.

„Já neřídím.“

„Ale vedle mě sedět můžete.“

„Můžu sedět vedle kohokoli.“

„Dejme tomu, že bych se tady zase někdy zastavila a vyrazily bychom spolu na výlet.“

„Proč to děláte?“ zeptala se. „Vždyť se skoro ani neznáme.“

„Protože chci,“ odpověděla jsem. „Jela byste se mnou?“

„Velmi ráda. Velmi, velmi ráda.“

„Zavolám sem a domluvíme se na datu. Bylo mi potěšením, paní Grunerová, že jsem se s vámi mohla sejít.“

„Děkuju, paní Bennettová.“

„Chris. Říkejte mi Chris.“

Vyslovila mé jméno. Její *R* bylo typicky německé, ale anglicky mluvila dobře. Natáhla ke mně ruku, abychom se rozloučily. Pak jsem odešla.

Jack si večer vyslechl můj příběh. „Jak jsi ji našla?“ zeptal se.

„Já ne. To Maddie mi pomohla. Moc návštěv prý nemívá. V zimě pravděpodobně sedí na pokoji, v létě je venku a nikam nechodí. Tak se přece nedá žít. Příští týden ji vezmu autem někam na výlet, aby se podívala po okolí a nadýchala se trochu čerstvého vzduchu.“

„Z toho, co jsi říkala, to vypadá, že si myslí, že její syn spáchal sebevraždu.“

„Takhle to přímo neřekla. Jenom poznamenala, že se jí nezdá pravděpodobné, aby člověk jako on, zkušený a schopný turista, spadl ze stezky a zabil se. Namítla jsem, že se to klidně mohlo stát. Mohl být dehydrovaný; v té oblasti se teploty často šplhají hodně vysoko. Nebo

ztratil orientaci působením slunce. Lidé by se neměli vydávat na túry v neznámém terénu sami.“

„Souhlas. Takže na to nezapomeň, až tam budeš.“ Podíval se na mě přísným pohledem.

„Budu hodná, spolehni se. A kdybych se cestou náhodou zatoulala, budu mít vedle sebe Josephu.“

„Skvělé,“ utrousil sarkasticky. „Takže se budete snažit dokázat, že ten mladík spadl a že neskočil záměrně dolů sám.“

„O nic se snažit nebudu a nic dokazovat nehodlám. Chci jenom udělat jednu starou smutnou paní trochu šťastnou.“

Naklonil se ke mně a políbil mě. „Pojďme nahoru a udělej šťastného svého navždy milujícího muže.“

„To není špatný nápad.“

3

Už několik let vedu semináře na místní fakultě. Většina z toho, co čteme, jsou detektivky od amerických spisovatelek. Příležitostně, na výslovnou žádost některého ze studentů, si přečteme i knihu od muže. Každý semestr seznam literatury měním, částečně proto, abych nepropadla stereotypu a nezačala se nudit, a částečně proto, abych nastavila všem studentům spravedlivé podmínky. Pokud si někdo dal tu práci a prohlédl si závěrečné testy z loňska, odpovědi na otázky z letošního roku tam určitě nenašel.

Učím každé pondělí celé dopoledne a pak mám zbytek týdne volno. Po vyučování si obvykle dám oběd přímo ve fakultní jídelně; chodím tam ráda, protože jídla připravují studenti v rámci obslužného stravovacího programu a pro fakultu je to navíc velice prospěšné. Také

tam mají vždy k dostání čerstvě upečené koláče a takže vymoženosť mě udrží u učení navždy, pokud Jackovi zůstane apetit, jaký má. Po ovocných koláčích se může doslova utlouct. A já s Eddiem mu samozřejmě zdatně sekundujeme.

V neděli odpoledne jsem zavolala paní Grunerové, abych se přesvědčila, jestli bude chtít vyrazit na výlet v pondělí. Pak jsem vytukala číslo Elsie Riversové, nejbližší přítelkyně mé matky a mé vždy ochotné chůvy. Vyzvedne Eddieho ze školy a vezme ho k sobě domů, dokud se nevrátím.

Po obědě v jídelně jsem si nechala zabalit ještě horký jablečný koláč a cestou domů jsem se zastavila u Prince, což je náš oblíbený supermarket s kvalitním zbožím, kde jsem koupila vaničku zmrzliny. Pak jsem sedla do auta a vyrazila, abych doma jídlo uložila, než pojedu do Hillside Village. Rozhodla jsem se, že se nebudu převlékat a nechám si věci, které jsem měla ve škole, protože se přece jen hodí do společnosti lépe než oblečení, které nosím doma. Paní Grunerová byla žena ze staré školy a pravděpodobně formálnější styl ocení.

Když jsem přijela, našla jsem ji v prostorném vestibulu v družném rozhovoru s ženou na invalidním vozíku. Tvář se jí rozzářila, jakmile si mě všimla, a s námahou se postavila na nohy, když jsem se k ní přiblížila. Minulý týden jsem ji neviděla stát ani chodit. Mrtvice jí zjevně způsobila částečnou invaliditu, ale jakoukoli pomoc odmítla. Představila mě ženě vedle sebe a pozdravily jsme se. Pak jsem s paní Grunerovou pomalu vykročila ke dveřím.

„Kam byste chtěla jet?“ zeptala jsem se, když jsme měly Hillside Village za zády.

„Ráda bych se podívala na hřbitov.“

„Můžete mi ukazovat cestu?“

„Ano. Ale nejdřív bychom měly koupit nějaké květiny.“

„Jsou na zadním sedadle,“ řekla jsem. Když jsem viděla, jak ji má odpověď překvapila, dodala jsem. „Předpokládala jsem, že to bude vaše volba. Minule jste si posteskla, že už jste tam dlouho nebyla.“

„Jste velice vnímavá a pozoruhodná žena, Chris.“

„Jenom poslouchám, co ostatní říkají. Takže kudy mám jet?“

Za dvacet minut jsme byly na místě. Jakmile jsme projely branou, potřebovaly jsme instrukce, ale ukázalo se, že je snadné se jimi řídit. Paní Grunerová držela v rukou mapu s červeně vyznačenou cestou. O dvě minuty později jsem zaparkovala a pomohla jí vystoupit.

Dva kamenné náhrobky stály kousek od sebe a vedle nich zůstalo místo ještě pro třetí. Z dat úmrtí jsem snadno spočítala, že Heinzův otec po synově smrti už dlouho nežil – asi rok. Rozdělily jsme květiny na oba hroby a já jsem ustoupila dozadu, abych nerušila tuto nanejvýš soukromou pietní záležitost. Procházela jsem mezi hroby a prohlížela jména, nápisy na náhrobcích a délku životů, stručné charakteristiky: MANŽEL A OTEC; MILOVANÁ MAMINKA; NEJDRAŽŠÍ DÍTĚ. Mrkla jsem zpátky a uviděla paní Grunerovou, jak se naklání nad jedním z náhrobních kamenů, v jedné ruce pevně svírala hůl, druhou se dotýkala kamene.

O několik minut později, když jsem se znovu obrátila, už hleděla ke mně a já se vrátila, abych ji odvedla do auta.

„Děkuju,“ řekla. „Teď se cítím mnohem lépe. Pokud máte ještě čas –“

„Mám spoustu času.“

„Možná bychom mohly zajet k průlivu. Ráda se dívám na moře.“

Od domu, kde s rodinou žiju, je poměrně blízko k longislandské úžině. Musím ještě dodat, že mnozí z vlastníků domů včetně nás získali práva na využívání malé zátoky,

kteřá se nachází pár kroků od našeho domu. Lemuje ji písčítá pláž omývaná drobnými mořskými vlnkami. Tohle místo jsem si zamilovala, člověk se tam může v létě i v zimě nerušeně o samotě procházet – a samozřejmě je tam i příjemné koupání.

Rozhodla jsem se odvézt paní Grunerovou právě tam, vystoupily jsme a procházely se v písku. Držela mě za paži a každý krok jistila dřevěnou vycházkovou holí.

„Tohle je nádherné místo,“ řekla. „Cítím ve vzduchu slanou vůni moře.“

„Mám v kufru skládací sedátko. Chcete se posadit?“

„Vždyť jsem proseděla celý život. Dneska chci chodit.“

Došly jsme až na okraj, kde si voda pohrávala s jemnými zrníčky písku. Připadala mi ohromená, zhluboka se nadechovala, jako by si chtěla v těle nahromadit zásoby vzduchu do budoucna.

„Můj muž miloval plavání,“ zasnila se. „Tady by se mu líbilo. Syn měl raději turistiku.“

„A vy?“

„Já jsem byla hlavně manželka a matka. V Německu jsem učila ve škole, ale tady se má angličtina nikdy nedostala na dostatečně dobrou úroveň. Když můj muž zemřel, neměla jsem nic.“

„Měla jste sebe,“ namítla jsem.

„Jen to, co ze mě zůstalo.“

Nedaleko se vzedmula větší vlna a spěchala k pobřeží. Ustoupily jsme dozadu a voda vzápětí smyla stopy z místa, kde jsme před okamžikem stály. K mému překvapení se paní Grunerová rozesmála.

Otočila se ke mně. Ve tváři se jí zračilo štěstí poprvé od chvíle, kdy jsme se seznámily. „Jak je tady krásně. Když jsem byla malá, jezdili jsme na dovolenou k *Nordsee*, k Severnímu moři. Stávali jsme tam stejně jako dneska, bosí bez bot, a cítili vodu, jak nám omývá nohy. Krásná vzpomínka.“

„Měla jste šťastné dětství.“

„Velice šťastné. Všichni bratrance a sestřenice, všechny tetičky a strýčkové pohromadě. A vzduch kolem nás byl tak čistý.“

„Vyžíváte často možnosti dostat se z Hillside Village někam pryč?“

Podívala se na mě, jako bych jí položila kdovíjak legrační otázku. „Tohle je můj první výlet po více než roce.“

„Jsou tu dobrovolníci, kteří –“

„Ano, ano. Ale já nerada otravuju lidi. Čtu si, přemýšlím. A čas plyne.“

Stály jsme na pláži několik minut a ona si užívala čerstvého vzduchu a výhledu na moře. Nakonec se obrátila a vykročily jsme zpátky k autu. „Pokud vás zajímá, o čem přemýšlím, je to můj syn.“

„Ano.“

„Pochopte, je pro mě těžké uvěřit, že spadl z té cesty náhodou, ačkoli to, co jste říkala o nezvyklém horku a nedostatku vody, má hlavu a patu. Policie to klasifikovala jako nehodu. Řekli nám, že kdyby to nebyla nehoda –“

„Rozumím.“

„Můj syn se sám nezabil.“

„Zní to nepravděpodobně,“ připustila jsem. Prála jsem si, abych jí mohla říct něco věrohodnějšího, přesvědčivějšího. Neznala jsem ho dobře, protože jsem byla odjakživa ostýchavá. Během dvou odpolední, která jsem strávila s jeho matkou, jsme si popovídaly mnohem víc než kdy s Heinzem.

„Nám připadal jako šťastný člověk. Ve škole se naplno věnoval studiu. Hodně času strávil nad knihami. Měl kamaráda, s kterým si rozuměl, a často si spolu po večerech telefonovali.“

„Kdo to byl?“

„Donald. Jeho příjmení si nepamatuju. Odejel na univerzitu a už se neukázal. Ale po Heinzově smrti jsem začala přemýšlet o mnoha věcech. Možná se dětem ve škole zdál příliš vzdálený, příliš cizí. Přestože se narodil tady a mluvil perfektně dvěma jazyky, měl ale cizí jméno. Možná jsme mu měli říkat Harry nebo Henry, než abychom mu dali tak neobvyklé jméno jako Heinz. V Německu vůbec není neobvyklé. Tady –“ Pokrčila rameny. „Možná se mu děti smějí.“

Nemýlila se. Pamatuju si na to. Vymýšlely na jeho jméno obvyklé vtípky, jak to děti dělávají. Nejednou jsem to slyšela na vlastní uši, ale přestože jsem ho litovala, byla jsem příliš nesmělá, abych zakročila, příliš nesmělá, abych mu aspoň poskytla tolik potřebná slova útěchy. Předstírala jsem, že nic neslyším.

„Děti se smějí spoustě věcí,“ prohodila jsem. Zdvihla jsem hlavu k obloze. „Podívejte se na ty ptáky.“

Hejno mořských ptáků nám přelétlo nad hlavami, zatočilo a vrátilo se zpět nad mořskou úžinu.

„Ach. Ti jsou nádherní.“

„Nechtěla byste jít se mnou k nám domů a dát si šálek čaje?“

„Bydlíte tady poblíž?“

„Kousek odtud.“

„To by bylo fajn.“

Vykročily jsme zpátky k autu a za pár minut jsme vystupovaly před naším domem. Záznamník otravně pípal a já jsem ho raději vypnula, aby nás nerušil. Odvedla jsem paní Grunerovou do velikého rodinného pokoje, který je součástí přístavby, do níž jsme se s Jackem pustili krátce po svatbě.

„Máte nádherný krb,“ řekla.

„Rádi u něj po večerech sedáváme, když v něm plápolá oheň. Je tu útulno a teplo.“

„Ano. Musíte prožívat šťastný život.“

„Bohudíky máte pravdu. Posadte se, kam chcete, abyste se cítila pohodlně, a já zatím skočím udělat čaj.“

Upíjely jsme z šálek a povídaly si asi půl hodiny. Nakonec jsem řekla: „Paní Grunerová, v květnu cestuju do Arizony. Shodou okolností se budu nacházet velice blízko místa, kde se Heinzovi stala ta osudná nehoda.“ Nechala jsem ji, ať o tom přemýšlí.

„Blízko té hory, kudy chodil?“

„Ano.“

„Bylo by možné – našla byste si čas – a zájem – zjistit něco víc o Heinzově nehodě? Pokud nechcete –“

„Bude mi potěšením. Můj muž pracuje v New Yorku jako policejní důstojník. Věřím, že pro něho nebude problém sehnat mi kontakty na správné lidi.“

„Je to od vás velice milé, Chris.“

„Jenom doufám, že se mi podaří zjistit něco užitečného.“

Odvezla jsem ji zpátky do Hillside Village. Procházka na čerstvém vzduchu jí zbarvila tváře dočervena a zdálo se, že má dobrou náladu. Požádala mě, abych se pokusila nalézt odpověď na otázku, která ji trápí celý život, a já jsem souhlasila.

Vyzvedla jsem Eddieho a odjeli jsme domů.

„Je vůbec možné rozpoznat rozdíl mezi tím, když někdo nešťastnou náhodou spadne ze stezky na svahu hory, nebo když z ní skočí záměrně, aby skoncoval se životem?“ zeptala jsem se Jacka, když jsme spolu seděli v rodinném pokoji, v křbu praskal oheň a my drželi v rukou šálky s kávou.

„Těžko říct. Chceš najít důkaz, že se ten chlapec, kterého jsi znala, nezabil sám?“

„Paní Grunerová touží vědět, co se stalo. Pokud se opravdu zabil, neřeknu jí to. Dlouhé roky jenom sedí

a přemýšlí, co udělala špatně, že to dohnalo jejich jediného syna až k sebevraždě. A nachází důvody, proč to neudělal.“

„Proč žije v tom domově?“

„Prodělala mrtvici. Při chůzi musí používat hůl, ale snaží se být soběstačná. Pokud něco zvládne, rozhodně odmítá pomoc. Domnívám se ale, že není schopná žít sama, a dokážu si představit, jak se musí synovou smrtí trápit.“

Zazvonil telefon a ozval se Maddiin hlas: „Zjistila jsem, kde Heinz zemřel.“

Popadla jsem tužku: „Poslouchám.“

„To místo se jmenuje Picacho Peak. Je to někde mezi Tucsonem a Phoenixem. Dneska ráno jsem zavolala do místních novin a tam to pro mě vyhledali. Nepochybuju o tom, že si seženeš mapu z AAA a podíváš se na to.“

„To si piš,“ ujistila jsem ji. Popsala jsem Maddie návštěvu u paní Grunerové a o čem jsme si povídaly.

„Opravdu se mu pošklebovali,“ přiznávala Maddie. „Bylo to strašné, ale tohle teenageři dělávají.“

Poděkovala jsem jí za pomoc a vrátila se do rodinného pokoje, kde Jack mezitím zakryl můj šálek podšálkem, aby mi nevystydla káva.

„Něco mi říká, že to byla Maddie.“

„Představ si, že zjistila, kde Heinz zemřel.“ Ukázala jsem mu jméno na ústřížku papíru.

Jack si ho ode mě vzal. „Víš, co udělám? Podívám se, co je to za město, a spojím se s místním policejním oddělením nebo s kanceláří šerifa. Uvidíme, jestli mi budou moct odfaxovat příslušný spis. Ale nečekej, že ho budeš mít za čtyřiaadvacet hodin. Případ je dost starý, takže budou muset tu složku odněkud vyhrabat, ale někde ji určitě mají.“

„Musím uznat, že jsi dobrý,“ řekla jsem.

„Jo, jsem nejlepší.“ Věnoval mi úsměv, který jsem mi-

lovala. „Víš, jsem moc rád, že sis uchovala soucit právě s lidmi. Nejsem si totiž jistý, že bych se smířil s tím, kdybys vodila domů zatoulané psy a kočky.“

Rozesmálo mě to. „No, vidíš, to je nápad.“

„Zůstaňme raději jenom u nápadu.“

O dva týdny později mi Jack oznámil, že spis právě vylezl z faxu. Téměř už jsem na jeho slib zapoměla. Přinesl mi ho domů v tenkých deskách. To znamenalo, že nebyly žádné doplňující otázky. Spisy vražd bývají tlusté a těžké, plné kopií rozhovorů a nejrůznějších důkazních materiálů, soudních hlášení a zpráv, fotografií a mnohých dalších věcí. Vše, co jsem našla tady, bylo jenom několik fotografií a výsledky pitvy. Rodiče proti tomu sice vznesli námitky, ale dostalo se jim pouze strohé odpovědi, že vše proběhlo v souladu se zákonem.

Pitevni protokol neobsahoval nic podezřelého. Soudní lékař dospěl k závěru, že Heinzova smrt byla způsobena nešťastnou náhodou. Měl několik zlomených kostí, utrpěl pourazový šok a otřes mozku. K materiálům byl přiložen ručně psaný dopis od šerifa. Osobní poznatky z nehody neměl, protože na místo činu vyrazil jako první jeho zástupce poté, co přišlo na stanici hlášení, že bylo nalezeno tělo. První dojem zástupce šerifa byl takový, že došlo k nešťastné náhodě, a nic, co následovalo potom, jeho názor nezměnilo.

Fotografie jsem si nechala až nakonec, protože jsem neměla chuť se dívat, ale věděla jsem, že se tomu beztak nevyhnu. Byly černobílé. Mladý muž, jehož tělo se zachytilo na nízkých kosodřevinách, byl spolužák, kterého jsem si pamatovala. Na jednom ze snímků jsem si všimla, že opodál dopadly jeho brýle. Nikdy jsem ho bez brýlí neviděla. Přemítala jsem, jestli by si je před skokem sundal, kdyby chtěl skoncovat se životem. Přestože jsem

věděla, že na sebevraždách je cosi podobného, nikdo nemohl prohlásit, že jsou všechny stejné.

„Nemá na zádech batoh,“ poznamenala jsem.

„A víš, jestli nějaký měl?“

„Podle mě nějaký mít musel. Pokud si s sebou vzal vodu a jídlo, přece to nenesl v ruce.“

Pozorně jsem si fotografie prohlížela. Nakonec jsem jich našla několik, kde nebylo jeho tělo, ale stezka, po které Heinz šel, než spadl dolů. Na cestě ležela košile a malý batoh. „Podívej se na tuhle.“

Jack si vzal fotografii. „Nechal je ležet na cestě.“

„Možná se chtěl zrovna najíst, když uklouzl a spadl.“

Jack neodpověděl. Druhá možnost byla stejně tak pravděpodobná: že si věci odložil, než skočil do náruče smrti.

„Nic přesvědčivého,“ prohodila jsem.

„V případech, jako je tenhle, nic takového nebývá.“

„Máš jméno toho zástupce šerifa?“

„Tady.“

„Asi mu zavolám.“

„Tady je adresa a telefonní číslo šerifovy kanceláře.“

Napadlo mě, že by mě a Josephu možná mohl dovézt podívat se na místo neštěstí. „Díky, láska.“

Podal mi spis. Nyní to byla oficiálně má věc.

4

Josepha a já jsme odletěly do Phoenixu společně. O smrti Heinze Grunera jsem jí řekla o několik týdnů dříve a ona s radostí souhlasila, že mě doprovodí na výšlapu po Picacho Peak Parku, ať už tam najdeme nějaké odpovědi na mé otázky nebo ne. New York jsme opustily jednoho chladného sobotního dopoledne a do sluncem

vyhřátého Sky Harbor jsme dorazily ještě v sobotu během odpoledne. Tříhodinový časový posun nám dopřál bonus několika hodin denního světla navíc.

Auto, které si Josepha rezervovala, bylo připravené, a půjčovna nám poskytla mapu, podle níž jsme se snadno dostaly do hotelu. Měla jsem s sebou další mapy Arizony, Phoenixu a Tucsonu s vyznačenými trasami, které nás dovedou k různým zajímavým místům.

Měla jsem také dojednanou schůzku se zástupcem šerifa Warrenem Gonzalesem. Mluvili jsme spolu odpoledne před dvěma týdny a řekl mi, že místo, kde Heinz Gruner zemřel, je hned vedle dálnice vedoucí z Phoenixu do Tucsonu. Požádal mě, abych mu zavolala, až odjedeme z Phoenixu, aby věděl, kdy na nás má u parku čekat. Trasa, kterou si Heinz zvolil, nebyla ani pro začátečníky, ani pro zkušené turisty, prostě něco mezi. Pokud budeme v jenom trochu slušné formě, můžeme si prý bez problémů na ten výstup troufnout. Jenom je třeba vzít si s sebou dostatek vody a klobouk na hlavu, zdůraznil.

„Voda“ bylo slovo, které člověk slyšel na jihozápadě velmi často. Neustále jsme byly upozorňovány, abychom se napily *dřív*, než dostaneme žízeň, což bylo něco, co jsem nikdy předtím nedělala. Já jsem si s sebou přivezla vzdušné letní oblečení, ale Josephin hábit byl na zdejší horké počasí poněkud těžký a nepohodlný. A že tu bylo horko. Když jsme se vzbudily v neděli ráno na mši, předpověď slibovala více než dvaatřicet stupňů.

Na oběd jsme se zastavily v restauraci, kde podávali typická místní jídla, a já jsem se rozhodla pro kořeněné skleněné nudle. Jackovi by určitě také chutnaly. Josepha vypadala trochu na rozpacích, ale při jídle se usmívala. Po obědě jsme si vyšly na krátkou procházku a co chvíli jsme se zastavovaly, abychom dodržovaly pitný režim. Josephina schůzka byla naplánovaná na pozdní odpo-

ledne, takže tohle byla na několik dní poslední příležitost, jak strávit čas spolu.

„Teď už chápu, proč tady mají všude klimatizaci,“ poznamenala Josepha. „Venku musí být aspoň sedmadvaacet stupňů.“

O pár minut později jsme došly k venkovnímu teploměru. „Podívej se,“ ukázala jsem.

„Třicet dva! To není možné. Doma jsem při dvaatřiceti celá zpocená. Na tomhle suchém počasí musí dokonce přece jen něco být.“

Zastavily jsme se v několika obchodech a se zájmem si prohlížely keramiku a šperky kmene Navahů a Zuni. Kameny byly barevné, tyrkysově modré nebo zářily jasnou červení korálů. Zrak mi padl na přívěsek ze zeleného malachitu. Člověk může nosit báječné šperky a obejít se přitom bez drahokamů.

„Vypadá to, že mé neteři asi tento výlet něco přinese,“ prohodila Josepha. „Je to rozkošná dívka a vsadím se, že by byla nadšená, kdyby mohla nosit něco tak krásného. Asi tě pověřím, abys pro ni během příštích několika dnů, kdy tady budeš courat sama, vybrala něco vhodného.“

„To by mohlo být příjemné zpestření. Nikdy jsem nepatřila mezi zapálené návštěvnice obchodů, ale tohle je něco úplně jiného. Vzrušuje mě, jenom když se na ty věci dívám.“

Pokračovaly jsme ještě asi dvě hodiny, a pak jsme se vrátily do hotelu. Shromáždění, kam měla Josepha namířeno, začínalo neformálním seznamovacím setkáním pozdě odpoledne, pak následovala společná večeře. Budu sama. Jakmile odešla, zavolala jsem domů.

Telefon zvedl Eddie. „Mami,“ zvolal vzrušeně, „babička udělala pečené kuře a ty malé brambůrky s černými bleškami a zelený hrášek s cibulkami. Snědl jsem i cibulky, byly moc dobré.“ „Černé blešky“ byl pravděpo-

dobně rozmarýn, jedna ze specialit mé tchyně. „A přinesla s sebou koláč.“ Ani slovo o tom, že mu chybí maminka. Ale ano, pořád lepší než slzy a obviňování.

„Vypadá to, že se máš dobře.“

„Mám. A ty se máš taky dobře?“ V pozadí jsem zaslechla jemné pobízení.

Zasmála jsem se. „Moc se mi tady líbí. A teď mi dej k telefonu tatku.“

Chvilí jsme si povídali, pak jsem ještě prohodila pár slov s Jackovou matkou, která slíbila, že mi schová spoustu dobrého jídla, až se vrátím domů. Znovu jsem si uvědomila, jak je výhodné mít tchyni, která pracuje v oblasti cateringu. Napadlo mě, co já přenechám v následujících letech své budoucí snaše kromě dobrých rad.

V pondělí ráno jsem šla s Josephou na mši, a pak jsme se rozloučily. Měla jsem mapu Scottsdale, místa, které mi bylo doporučeno, abych je určitě navštívila. Po snídani jsem se znovu podívala na trasu, která mě čekala, a vykročila na parkoviště s mapami a lahví vody.

Obyčejně netrávím dny tak jako tehle. Mel mě zámobilila jmény několika obchodů, které bych rozhodně neměla minout, a Josepha mi s důvěrou svěřila důležitý úkol, abych vybrala dárek pro její neteř. Ve Scottsdale byla nákupní zóna po obou stranách lemována mnoha obchody, více jsem jich nikdy na jednom místě neviděla. Byly tam galerie a já se jimi pomalu loudala a obdivovala se kráse nádherných obrazů, kouzlu dutého skla a preciznosti soch. Viděla jsem víc šperků, než jsem si dokázala představit, že vůbec existuje. Když jsem asi hodinu bezradně bloudila od jedněch dveří k druhým, téměř se mi z toho všeho začala točit hlava. Netušila jsem, že pro mě bude těžší se rozhodnout, když uvidím tolik krásných věcí najednou.

Nakonec jsem si vzpomněla na Melinu radu a odjela přes Goldwater Boulevard k malému krámku, který mi vychválila ze všech nejvíc. Zmáčkla jsem tlačítko zvonku a pustili mě dovnitř. Interiér byl skutečně malý, majitel a jeho žena přátelští a přívětiví, s tímto přístupem jsem se setkala u mnoha lidí v této části země. Když jsem se zmínila o Mel, okamžitě její jméno poznali. Volala sem před několika měsíci, aby si koupila nějaké dárky. Najednou se ke mně začali chovat jako k honoraci.

Zavedli mě do trezoru, kde jsem našla úžasný tyrkysový přívěsek, který by mohl být vhodným dárkem pro Josephinu neteř. Jackovi jsem ještě koupila stříbrnou přezku k opasku a doufala jsem, že nebude vypadat až příliš jižnansky, aby ji mohl nosit v New Yorku.

„Co objedнала má kamarádka Melanie?“ zeptala jsem se nakonec.

Muž se ženou mezi sebou prohodili několik slov. „Kazetu na navštívenky,“ odpověděla žena. „Nic přesně takového tu teď nemáme, ale vypadala asi jako tahle.“ Ukázala mi lesklou stříbrnou kazetu s tyrkysovou čelní stranou. Byla nádherná.

„Má tchyně pracuje v cateringu,“ řekla jsem. „Myslím, že na vizitky by se jí hodila.“ Položila jsem ji zpátky na pult a podívala se na ni. V naší rodině mám pověst šetrílkka, jak každý ví, a musím si vždy pořádně rozmyslet, jestli není potenciální výdaj zbytečný nebo extravagantní. Eileen bude mít co nevidět narozeniny. Je to atraktivní žena, která miluje krásné věci. Navíc se stará o naše nejvybranější jídla. „Vezmu si ji,“ řekla jsem nakonec jakoby bez dechu. Věděla jsem, že Jackovi se bude líbit, až ji uvidí. Vytáhla jsem z kabelky kreditní kartu a položila ji na pult. Znovu jsem blahorečila svému muži za to, že mi ji pořídil v době, kdy jsem vůbec nepřemýšlela o tom, že bych tuto v dnešní době samozřejmost používala – žila jsem totiž v bláhové představě, že jakmile

člověk tuto věc získá, rázem se promění v nezřízeného marnotratníka.

Když byla má finanční transakce úspěšně vyřízena, ještě jsem se chvíli zdržela a povídala si s manželkou majitele. Nakonec jsem si s sebou odnášela i zákaznickou kartu pro případ, že by mě napadlo něco, bez čeho bych si nedokázala představit další život; v mém případě velice nepravděpodobná možnost.

Na rohu jsem objevila nádherné knihkupectví zaměřené výhradně na detektivky. Vešla jsem dovnitř a podívala se po titulech. Napadlo mě, že tohle je místo jako stvořené pro mě, kde bych mohla narazit na nějaké nové autory, které bych představila svým studentům na semináři. Po téměř půlhodině procházení mezi regály a dotazování se prodavače jsem vyšla na chodník se třemi knihami a už jsem se těšila, jak se do jedné z nich začnu, až dokončím tu, kterou jsem si přivezla s sebou.

Bylo po třetí hodině. Nákup proběhl úspěšně a já hned vyrazila zpátky do Phoenixu, čímž jsem se vyhnula dopravní špičce. Když jsem se nakonec shledala s Josephou, bylo už pozdě. Zavolala mi hotelovým telefonem a pozvala mě, abych přišla do baru a dala si s ní a ještě nějakými účastníky konference skleničku. Četla jsem si a příležitost, že se setkám s novými lidmi a budu si moct popovídat, mi přišla vhod. V baru bylo plno jeptišek, některé v hábitu, jiné v civilu, a několik kněží. Našla jsem Josepha a posadila se vedle ní na židli, kterou mi držela. Když přišel číšník, objednala jsem si sklenku sherry.

Ostatní jeptišky u stolu byly z různých řádů: sestra charity, sestra řádu svatého Josefa, sestra z řádu dominikánek. Diskuze se točila kolem hlavních témat konference, což jsou klesající rezervy nových sester, s tím úzce spjatý zvyšující se věkový průměr stávajících jeptišek a dosavadní bezvýslednost při hledání řešení. Konverzace plynula a já jsem v očích všech žen pozorovala

stále zřetelnější stopy únavy a vyčerpání. Nebyly zvyklé zůstat vzhůru tak dlouho do noci; vstávaly brzo ráno. Jakmile se první z nich podívala na hodinky a usoudila, že je čas odejít, sezení se rozpustilo.

„Vypadá to, že máte velké problémy a řešení v nedohlednu,“ nadhodila jsem, když jsme se vrátily s Josephou na pokoj.

„Nikdo neočekává, že nalezneme řešení tento týden. Nicméně jsem přesto z dnešní diskuze načerpala určité povzbuzení. Skutečnost, že ve Svatém Štěpánu funguje fakulta, je obrovská výhoda, která by nás mohla udržet při životě. Nejsme jenom skupina stárnoucích jeptišek; poskytujeme veřejnosti velice důležitou službu, čímž se většina klášterů pochlubit nemůže.“

„To ráda slyším.“ Byla to jedna z mých neustálých starostí, že Svatý Štěpán bude zavřen a jeptišky rozptýleny do jiných životaschopnějších klášterů.

„Nakupovala jsi dneska?“

„No jistě! Josepho, podívej se, co mám.“ Otevřela jsem malé krabičky, které jsem měla v tašce, a všechno jí ukázala, a přitom jsem vyprávěla o obchodě, který jsem navštívila jako poslední.

Když uviděla tyrkysový přívěsek, zatajila dech. „Tohle je úžasné. Určitě se jí bude líbit. To je teda trefa.“

Ukázala jsem jí i ostatní věci a ona nešetřila slovy chvály. „A pro sebe nemáš nic?“

„Nic nepotřebuju.“

„Jinou odpověď bych od tebe ani nečekala, Chris. Ach, nějak mě zmáhá únava. Usilovné přemýšlení je stejně namáhavé jako fyzická práce. Půjdu se vyspat.“

Následujícího dne jsem vyrazila na několik dalších míst, které mi doporučili v AAA. Kromě trička pro Eddieho jsem nic nekoupila, zato jsem ale udělala spoustu sním-

ků. Tohle byl druhý a poslední den konference. Ráno jsme se chystaly odhlásit z hotelu a odjet do Tucsonu se zastávkou v Picacho Peak Parku. Měla jsem s sebou desky s materiály o Heinzově smrti, telefonní číslo na zástupce šerifa Gonzalese a plnou nádrž benzinu. Má soukromá mise začne ve skutečnosti až ráno.

5

Ve středu jsme si v hotelu pochutnaly na vydatné snídani, sbalily své věci a v recepci se odepsaly. Recepční nás ujistil, že jízda do Tucsonu je snadná.

Z parkoviště jsem zavolala zástupce Gonzalese z Josephina mobilu. Jako matka představená ho nutně potřebovala, když byla na cestách tak daleko od kláštera. Zástupce mi dal přibližný odhad, jak dlouho by nám mělo trvat dostat se na smluvené místo. Upozornila jsem ho, aby raději ještě připočítal další čtvrt hodinku, protože asi nepojedeme tak rychle jako místní starousedlíci. Zasmál se a dodal, že s tím bude počítat.

Josephina si sedla za volant, já jsem navigovala. Jakmile jsme najely na I-10 směřující do Tucsonu, má práce skončila. Jednoduše jsme pokračovaly po silnici dál až k odbočce k parku. Před námi se vynořil horský štít a zůstal na horizontu asi půl hodinku, jenom se střídavě pohyboval z jedné strany silnice na druhou, dokud jsme nedosáhly našeho sjezdu. Měl zřetelný charakteristický tvar a já jenom doufala, že nebudeme muset šplhat až na vrchol. Podle knižního průvodce by to znamenalo překonat nadmořskou výšku bezmála jedenáct set padesát metrů. Vytáhla jsem peněženku, abych zaplatila vstupné, když jsme se blížily k bráně.

Přímo za kioskem stálo šerifovo auto. Když jsme za-

parkovaly po straně silnice před ním a vystoupily ven, otevřely se dveře, muž v uniformě si pečlivě nasadil klobouk a přišel se k nám.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravil nás. „Jsem zástupce šerifa Warren Gonzales. Rád se s vámi setkávám.“ Potřásly jsme si s ním rukama a také se představily.

„Doufám, že jste měly příjemnou jízdu,“ řekl.

Ujistily jsme ho, že ano.

„Povím vám, jak si to představuju. Máte mapu parku.“ Právě jsme ji dostaly. „Tohle je parkoviště, kam pojedeme.“ Zakroužkoval příslušné místo. „Tam musíme nechat auta a dál pokračovat pěšky. Zvolily jste vhodnou obuv, dámy?“

Já měla tenisky a Josepha pevné vycházkové boty. Zástupce Gonzáles se na ně podíval a zamračil se.

„To bude dobré,“ usmála se Josepha. „Máme jet za vámi?“

„Pokud vám to nebude vadit.“

Minuli jsme několika parkovacích ploch, každá z nich vedle cesty se špatným značením. Zástupce Gonzales jel pomalu, pak blinkrem naznačil, že budeme odbočovat. Než vystoupil, zakryl přední sklo sluneční clonou. Nás nenapadlo, abychom si ji také koupily, takže Josephě nezbývalo než zaparkovat tak, aby auto bylo natočené předkem od slunce. Každá jsme si vzala do ruky lahev s vodou, což zástupce kvitoval souhlasným přikývnutím.

„OK, teď vám ukážu, kudy půjdeme.“ Otevřel svou mapu parku, na parkoviště, kde jsme stáli, nakreslil X, a prstem naznačil trasu, která nás čekala. „Pokud si dobře pamatuju, tělo bylo nalezeno přibližně tady,“ ukázal na jedno místo. „Ne přímo na cestě, ale po straně dole. Přesně na to místo se nedostaneme, ale ukážu vám, kde jsme našli jeho batoh. To byl váš muž, komu jsem posílal faxem policejní spis, paní Bennettová?“

„Ano. Poručík Jack Brooks. Můj manžel. Vzala jsem všechno s sebou. Oba jsme ho důkladně prostudovali.“

„Opravdu příjemný chlap, váš muž. Takže zhruba máte představu o tom, co jsme našli, když jsme se tam toho dne dostali. OK, pokud jste připravené, můžeme vyrazit.“

Šel jako první a čas od času se zastavil, aby nám dopřál odpočinku. Po cestě nás trochu zasvětil do historie. V roce 1862 se zde odehrála jedna z bitev občanské války, bitva o Picacho Pass, což bylo půl století předtím, než se Arizona stala státem. Slunce teď stálo vysoko, blankytně modrá obloha bez jediného mráčku. Ještě že jsem si s sebou nezapomněla vzít slamák. Bez něj bych asi horko snášela mnohem hůř. Dělal jsem si starosti o Josephino pohodlí, ale zdálo se, že na tom není hůř než já. Zástupce Gonzales, upravený muž s krátce střiženými vlasy, které začínaly šedivět, si jednou nebo dvakrát otřel zpocené obličej, ale očividně se mohl spolehnout na své trénované nohy zvyklé na tvrdou práci.

Okolní krajina byla nádherná. Zástupce Gonzales nám vyprávěl, že na jaře je celá stráž pokrytá kobercem lučních květin. „Opravdu úchvatná podívaná,“ řekl. „Lidé z širokého okolí se sem na to jezdí dívat.“

„Jak dlouho pracujete v šerifově kanceláři, pane Gonzalesi?“ zeptala jsem se.

„Asi pětadvacet let. A udělala byste mi radost, kdybyste mě oslovovala Warreně. Tady v Arizoně jsme všichni takoví bezprostřední.“

„Díky. Já jsem Chris.“

Usmál se na mě. „Už jsme skoro tam.“

Šlapali jsme už skoro půl hodiny, takže jsem s povděkem kvitovala, že konec naší cesty je na dohled. Za galon studené vody bych dala cokoli, ale musela jsem vystačit s lahví čtvrtinového objemu. Když jsem se roz-

hlížela kolem sebe napravo nebo nalevo, tu a tam jsem zahlédla turisty i na jiných cestách. Dva lidé sestupovali s kopce, zatímco my jsme se trmáceli opačným směrem, a tak jsme uhnuli kousek stranou, abychom je nechali projít. Byli mladí a dobře naladěni a ujišťovali nás, že nahoře je to úžasné.

„OK, dámy,“ zavolal na nás Warren. Vytvořil si před námi určitý náskok a teď se zastavil, aby na nás počkal, protože my jsme postupovaly mnohem pomaleji. „Už jen za tuhle zatáčku.“

S narůstající únavou jsme se doplahočily k němu a společně jsme zatočili za příkrou mez, čímž nám cesta, kterou jsme přišli, zmizela z dohledu. Za další minutu se zastavil.

„Tak asi v těchto místech se to stalo,“ řekl. „Batoh ležel někde tady, kde teď stojím. A dole,“ ukázal ke strmému svahu, „přímo tam, kde je ten lesní porost – tam jsme uviděli jeho tělo.“

„Takže stromy zbrzdily jeho pád,“ prohodila Josepha.

„Vypadá to tak, paní. Pravděpodobně se při pádu několikrát obrátil, klouzal dolů, snažil se zachytit za okolní kosodřeviny, ale nepodařilo se mu pád zastavit, až vletěl do těch stromů.“

„Jak víte, že se snažil něčeho chytit?“ zeptala jsem se.

„Měl poškrábané ruce až do krve, pokud si vzpomínám.“

To by mohlo znamenat, že nechtěl spáchat sebevraždu, pomyslela jsem si. Samozřejmě, že poté, co skočil nebo se vrhl ze svahu dolů, si možná všechno rozmyslel, nebo se snažil zastavit svůj osudný pád díky pudu sebezáchovy.

„Nevzpomínám si, že by v pitevním protokolu byla nějaká poznámka o jeho rukou,“ nadhodila jsem.

„Nečetl jsem ho dvacet let. Soudní lékař vyjádřil předsvědčení, že se jednalo o sebevraždu, takže možná nebyl

až tak důsledný, jak by měl být. Nemyslím si, že pokoušet se sejít ten svah dolů je dobrý nápad, dámy.“

Musela jsem s ním souhlasit. Udělala jsem několik fotografií svahu, stromového porostu dole, stezky a znovu jsem aparát uklidila. „Co je to tam za stromy?“ zeptala jsem se.

„To jsou mesquity. V této části země je jich spousta. Dřevo příjemně voní a používá se jako aroma při grilování a z kvalitních kusů se vyrábí nábytek. Má krásnou kresbu, když se vybrousí a napustí olejem.“

Teď ovšem vůbec nevypadaly krásně, spíš drsně a neudržovaně.

„Támhle ten strom, co je od kořenů až ke koruně celý zelený, ten se jmenuje *palo verde*. V překladu to znamená ‚zelená hůl‘ a to také je. Dokonce i kmen zůstává zelený.“ Obrátil se ke mně. „Jaký je vlastně důvod vaší návštěvy tohoto místa?“

„Znala jsem ho se střední školy. Heinzova smrt nezničila jenom jeho život, ale také život jeho rodičů. Jeho otec zemřel na infarkt asi rok poté a matka měla mozkovou mrtvici, po níž se už nikdy zcela nezotavila a pohybuje se jenom s velikými obtížemi. Trápila je oba hlavně představa, že se zabil sám.“

„Je to možné,“ připustil Warren, „ale já tomu nevěřím. Na vlastní kůži se můžete přesvědčit, jaké horko tu je už začátkem května. Pokud si dobře vzpomínám, ten chlapec zemřel někdy kolem pátého, Cinco de Mayo.“

„Co to znamená?“ zeptala se Josepha.

„Ach, ano, je to významný den mexické historie, sestro: Toho dne generál Zaragoza zvítězil v bitvě u Puebla v roce 1862 poté, co byl popraven Maxmilian. Kdyby se tak nestalo, mohli jsme dnes mít jižní hranici s francouzskou zemí.“

Josepha se usmála. „Děkuju. Pokračujte.“

„Dobře. Zkrátka právě jsem chtěl říct, že i v květnu to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.